

GUBICS FERENC

SZAVAK, MELYEK TÉGED KERESNEK

szét akartam húzni a hajadat
hogy lássam milyen szépek a templomok színes freskót
az ördög keféjével mosom le a színeket
turkálni összekócolni
s ráakadni a napokra melyeket kifésültél: a hajadból
egyedül jobb ízűt ettem volna
két kezemből rácsálni a húst a combodat
mint itthon mindenfelől púderrel leöntött sápadt kurvák néznek

lyuk maradt rajtam begipszeltém
de az egerek újra kifúrták s ide jönnek elpusztulni
jaj valaki jeges vizet öntött a cipőmbé
s talpamtól felfelé áraszt el a rekedtség
én ki penészes képpel lentről jöttem
most szemközt köpöm a kopasz bürokratákat
s megkopasztom pávatollaiktól
átnéztél a vakolaton s mindenkit nagy erővel a téglarétegekig tereltél

megértem mert tudom
hogy szagom hasonlít a döglött aligátoréhoz
de mit tehetek ha nem tudom ráfújni
a kemencében sült fonott kalács illatát
mégis meztelen testedre vagyok kíváncsi
nem pedig a templomok színes freskóira
a manók összeterelik a kínokat
vékony spárgával vérzem ki tenyerem
s te megengeded hogy rád feküdjek
hálát adok Neki hogy megszabadított tetveimtől
akarod a szívárványt esőtől nedvesen
akarod az üres szavakat melyek téged keresnek

kettévágsz kicibálsz belőlem az erőt mellyel megáldattam
pedig csak melled látni kívántam s kérni
hogy hadd pihenjenek tenyeremben
magamat akartam összekoccintani a felhőkkel
üvegvirágként szilánkjaimmal mosolyod véresre festeni
megeređtek gyöngyházgomb-könnyeim
s elnyelte őket a szivacs szőnyeg
s te azt mondtad olyan vagyok mint a falóra kinek visszafogják láncát

s nem engedik ketyegni
riasztanak
tovább akarjuk enni a csillagokat és szopni a tejtut
nagyot köpök s takarom az ostort mellyel csapni készülök
a földre simulva fekszem előtted
te lassan átmész rajtam és én számolom lépteid
mindenki fent ül a plafonon
a hangszerek is ott csüngnek s mi lágyan rugózva ugráltunk
valaki karddal vágta ketté a cigarettafüstöt

banánt tessék banánt tessék 263 dinár egy kiló
s futottam lihegtem hogy megdicsérjen a főnök
kimentél a lépcsőházba s én utánad vágtam egy tálat
éhezőket taposva rohantam a boldogság felé
megeresztetted melled bimbójának csapjait
s én repülni próbáltam
de a huzat kivitte a fotelokat az utcára
s mi utánuk mentünk hogy leülhessünk
kár hogy a sok kenőcs tönkretette az arcodat
kár hogy bájaid már szétosztogattad
visszamentünk

szemtelen vörös légynek láttalak téged is míg áttetsző
hálóingben sétáltál bennem
vörös foltokat varrtál testemre
s kinyomtad gemyes pattanásaim
elvált asszony kell neked ki már tapasztalt mondta a főnököm
nagy emberek kis bottal járnak jegyezte meg a pénztárosnő
esteledik s nem dicsérem többé színeid
nem leszek többé giccses nipp egy rossz rádiókészüléken
smrznuti grašak izvolite snižena cena
megrázkódom mesebeli királyfivá változom
ujjongok hogy nem vagyok széntlapátoló tróger többé
piszkos kezeimre fehér kesztyűt húzok
s megkérem a kopasz bürokratát
hogy vegyen be a klikkbe engem is
lassan rájöttem hogy hajad színe már kifakult

BRIAN JONES EMLÉKÉRE

féltél a dohányszínű mosolytól
minden jóságod kihullatod
a bölcsőből ha volt
s most játszik veled
a cédrus nemzedéked
hajódat kimosták a
hajnali sós felhők
mély kékséget húzott
rád e rövid idő
s a hosszú távot
melyet kényszerből
átalusszák
szakállukat belepji
az ólombányák
falán áthulló üresség
arcukról lehúzzák
a kék angyal mosolyát
s rájuk ront a nappali szenny
elindulok a hyde-parkba
a testvérek közé
szitároddal beszöktél

kényes fülű szobákba
hogy szétfoszló
búgó hangját
itatóspapír közé sűrítсед
féltél a magánytól
mindig elvesztetted
betonmedencéd
virágai nyújtottak
jóízű levegőt
a tizedik adagnál
ráncaid előrezuhantak
valaki megölelte
nagy tollú kölykét
lány mellű nő
dörzsölődött hozzád
meditálni kezdett benned
a búgó gitár
ilyenkor valaki
nagy csapásokkal
fejteni kezdte
kőtekervényeid